

ibi naufragium fecit 1). Hinc ultor Caphareus Virgil. Aen. 11, 260. Promontorium Cenaeum (Κήραιον) prope urbem Oreum caurum versus situm erat 2); Artemisium in septentrionali insulae parte situm, templo Dianae ornatum (Herodot 7, 176.), insigne erat proelio navali inter Graecos et Persas ancipiti Marte commisso.

V. De fluviis.

Fluvii Euboeae non longe ab ora nascuntur et ad navigationem non ita sunt idonei.

Budorus (Βούδορος) prope Cerinthum urbem fluit 3), id quod Reichardus in tabulis suis non ita, ut debebat, exhibuit. Callas (Κάλλας) fluvius ex monte Telethrio (Tethrio, ut alii volunt,) prope Oreum excurrit 4). His fluminibus adjicias porro Lelanthum 5), a quo *Αήλαντον πεδίων* nomen duxit, de quo inter Chalcidenses et Eretrienses propter copiam fossilium ibi repertorum et propter aquas calidas ibi scatentes, quibus Sylla utebatur, pugnatum est 6). Athenienses hoc loco Chalcide expugnata Minervae *τέμενος* seu templum dedicavere. Praeterea Strabo Nelei et Cerei mentionem facit 7), quibus fabulam subjungit, oves, quae ex illo aquam hausissent, nigram lanam accepisse, ex hoc albam.

VI. De rebus, quae in insula gignuntur.

Insula pecudibus, praesertim ovibus caprisque, praeterea frumento abundabat 8). Triticum Thracium, quod prius, quam alia ejusdem generis frumenta, maturescebat, erat ponderosius et apud Carystum crevit 9). Frumentum non solum ad usum incolarum sufficiebat, sed magna ejus copia praecipue Athenas exportabatur; quamobrem maxime intererat Atheniensium, ut hanc insulam non solum in potestatem redigerent, verum etiam redactam

- 1) Nauplius sensit tempus venisse ad persequendas filii sui Palamedis injurias. Itaque tanquam auxilium eis afferret, facem ardentem eo loco extulit, quo saxa acuta et locus periculosissimus erat. Illi credentes, humanitatis causa id factum, naves eo duxerunt. Quo facto plurimae eorum contractae sunt et cet. Hygini fabulae. 116.
- 2) Euboea a septentrione Cenaeo est insignis. Plin. 4, 12.
Ἔστι δὲ τῷ Ὠρεῶν τότῳ τὸ τε Κήραιον πηλῶν. Strabo 10, 16.
- 3) *Ἐγγὺς δὲ Βούδορος ποταμός.* Strabo 10. p. 17.
- 4) *Ὀρεὺς κἄται ὑπὸ τῷ Τελεθρίῳ παρὰ τὸν Καλλάντα ποταμόν.* Strabo 10. p. 14.
- 5) Euboea quondam clara fuit flumine Lelantho.
- 6) (Urbes, Chalcis et Eretria) *περὶ δὲ Αήλαντον διενεθρεῖσαι* etc. Strabo 10. p. 34.
Οἷς (sc. *θερμοῖς ὕδασι*) *ἐχρήσατο καὶ Σύλλας Κορινθίος.* Strabo 10. p. 25.
- 7) *Εἰσὶ δὲ νῦν Εὐβοῖται ποταμοὶ Κηρεὺς καὶ Νηλεὺς.* I. 10. p. 40.
- 8) *Πρὸς τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἀπασῶν νήσων διέφερε.* Panegy. Isocratis orat. 1.
- 9) Triticum Thraciae quadragesimo die, quam satum est, maturescit. Nulli frumento plus est ponderis et furfuribus caret. Utitur eo Euboea quoque circa Carystum. Plin. 18, 12.

in sua dititione tenerent 1). Praeterea insula ligna protulit et praecipue abietes, sed, quod celeriter putrescebant, ad naves aedificandas minus idoneae erant 2). Praeterea castanae (nucis Euboicae) inveniebantur. Prope Histiaeam terra consita erat vitibus 3). Ex fossilibus reperiebatur cuprum et ferrum, quorum fodinae tamen jam Strabonis tempore exhaustae erant 4); tum fossile ex cupro et ferro compositum; marmor viride apud Carystum 5). Praeterea etiam sal et amiantus reperiebantur 6).

VII. De incolis.

Euboea primo ex Asia incolas accepisse videtur. Homeri tempore Abantes florebant, quorum princeps Elephenor cum quadraginta navibus ornatis ad expugnandam Trojam profectus est 7). Cum Jonibus et Lelegibus australem insulae partem incolebant. Nomen duxisse ferunt vel ab antiquo rege Abante, qui coloniam Atheniensium in Euboeam transduxisse traditur, vel ab Aba, urbe Phocidis, qua relicta incolae Thracii in Euboeam se contulerunt 8). Teste Scymno Leleges primi in insula sedes fixisse dicuntur 9). Tum veteres scriptores *Ἰστιαίους* memorant, quorum regio *Ἰστιαῖος* appellabatur, sub monte Telethrio in septentrionali insulae parte sita 10) Histiaei immigrasse videntur ex Thessalia, cujus pars quaedam idem nomen gerebat. Regionem caurum versus sitam *Ἐλλοπιείς* ad promontorium Cenaenum incolebant, eorumque regio *Ἐλλοπία* dicebatur. In hunc locum Jones quoque ex Attica immigraverunt, (quo tempore id factum sit, non liquet, fortasse post Codri mortem;) qui veteribus incolis se immiscebant. *Ἀρόστες* circa Carystum et

1) *Τὸ μέγιστον Εὐβοίαν ἀπολωλέκεσαν.* Thucyd. 8. 96.

2) Pessimae (abietes) Parnassia et Euboica: quoniam ramosae ibi et contortae putrescentesque facile. Plin. 16, 39.

3) *Πολυστάφυλόν ὃ Ἰστιαίαν.* Hom. II. 2, 537.

4) *Νυνὶ μέντοι ἀμφοτέρω ἐκλέλοιπεν.* Strabo 10. p. 26.

5) Notior tamen marmore Carystio. Plin. 4, 12.

Columellas Carystias Romani maxime in deliciis habebant. Plin. epist. 5, 6. §. 36.

6) Minorem amaritudinem habent (sales) ut Afficus et Euboicus. Plin. 31, 7.

Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη κ. τ. λ.
Strabo 10. p. 18.

7) — — — ὄζος Ἄρηος

Τῶ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο. II. 2., 545.

8) *Φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ἐξ Ἄβας τῆς Φωκικῆς Θοῤῃκας ὀρηθέντας ἐποικῆσαι τὴν νῆσον.*
Strabo 10. p. 9.

9) *Πρώτους δ' ἐν αὐτῇ φασὶν οἰκῆσαι προτοῦ
Μιγάδας συνοίκους Ἀλέγας.* v. 570 et 571.

10) Ὄς (Ἐλλοψ) καὶ τὴν Ἐλλοπιάν κίσαι λέγεται χωρίον τῆς Ἰστιαῖουδος πρὸς τῷ
Τελεθρίῳ ὄρει. Strabo 10. p. 10.